

— Ние тукъ ще седимъ, ще чакаме коменданта — обади се наново Маринка и сѣдна на влажната земя. Всички жени, като по даденъ знакъ, насѣдаха около общинския домъ и го обсадиха. Сега бѣше немислимо, нито кметътъ, нито секретарътъ му да напустнатъ мѣстата си. Тати почука още веднѣжъ и като не му отвори, дойде при менъ и поиска да ме отведе дома.

— Ела да отидемъ край селото и да причакаме подпоручика, да му обяснимъ, да не стане нѣщо и да се обърне злото противъ насъ. Дадохъ телеграма, че кметътъ и секретарь-бирникътъ пиятъ изъ кръчмитѣ, а женитѣ ги чакатъ да излѣзатъ и може да произлѣзе кръвопролитие. . . Да му обяснимъ.

— Добре, дъще. . . много добре си направила. . . Кучета! вмѣсто да помагатъ съ умъ и разумъ да се не усѣща тая тежка война, а тѣ, побѣснѣли, влошаватъ и безъ това тежкото положение. Ако чуятъ войницитѣ на фронта, Боже пази! веднага ще напустнатъ позициитѣ и ще настанатъ още по-тежки и кървави дни. . .

Излѣзли вѣнъ отъ селото, видѣхме Людмила да се връща съ колата.

— Защо, чедо, се връщашъ... Защо не ме почака?

— Полякътъ ме изгони, защото си закѣснѣлъ да донесешъ открития си листъ.

— Ехъ, Боже! Проклетници! Ама, тоя откритъ листъ е само, когато се отива отъ село до градъ, до село — а не е за отиване на оранъ по нивитѣ! — и за първи пжтъ чухъ баща си да изпсува най-хамалски.

— Хайде, карай у дома и разпрѣгни, па ще видимъ. . . Сега ще се оправи и тая работа. Дай на добичетата да си хапнатъ малко люцерна. Азъ накосихъ нощесъ.

Следъ половина часъ чакане, отъ височината се зададе офицеръ съ група войници, каращи въ поленъ карьеръ. Наближиха ни. Офицерътъ ни е познатъ. Бившъ учителъ, другаръ на братята ми. Единия ржавъ на куртката му бѣше празенъ до лакета.

— О, добъръ день! Помнишъ ли ме, драги учителю, и мене си училъ на четмо и писмо. . . А това е Евра!